

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/204/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118381049
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118381049.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanému: C. I., nar. XX. XX. XXXX, toho času bytom B. XX, XXX XX F. Z., o zaplatenie 262,23 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/160/2018-85 zo dňa 18. júna 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/160/2018-85 zo dňa 18. júna 2019 p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Predmetným rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok rozsudku) a o trovách rozhodol tak, že žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal (druhý výrok rozsudku). V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 26. 11. 2018 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 262,23 Eur spolu s úrokom vo výške 17,90 % ročne a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 262,23 Eur od 23. 11. 2018 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom prekročenia na bežnom účte žalovaného. Žalobca v žalobe špecifikoval históriu transakcií na účte žalovaného, z toho kreditné vo výške 5.366,- Eur a debetné vo výške 5.628,41 Eur, ktorých rozdiel zodpovedá žalovanej sume. Netvrdil však z čoho presne pozostáva žalovaná suma, či sa jedná o čerpané prostriedky, úroky, poplatky a akým spôsobom sa žalovaný na účte dostal do mínusu. Žalobca nepredložil ani výzvu, resp. upomienku, z ktorej by vyplývalo, či a kedy žalovaného vyzval na dobrovoľné uhradenie prekročenia na účte. Súd prvej inštancie poukázal citáciou na ust. § 708 ods. 1, 2, § 710, § 711 a § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, a taktiež vec právne posúdil podľa § 1, § 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Na vec tiež aplikoval ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce ust. o spotrebiteľských zmluvách. Osobitne súd poukázal na ust. § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého majú strany povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce tvrdenia týkajúce sa sporu. V ďalšom obsahu odôvodnenia uviedol, že z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 24. 08. 2016 platne uzatvorená rámcová zmluva o bežnom účte s programom služieb môjÚČETactive2, na základe ktorej právny predchodca žalobcu otvoril a viedol žalovanému bežný účet s programom služieb môjÚČETactive2 v zmysle § 708 a nasl. Obchodného zákonníka. Vzhľadom na povahu zmluvných strán súd prvej inštancie považoval zmluvu medzi stranami sporu za zmluvu spotrebiteľskú podľa ust. § 52 a nasl. OZ. Žalobca ako právny nástupca Sberbank Slovensko, a.s. v dôsledku zlúčenia tvrdil, že žalovaný možnosť povoleného prečerpania na účte nevyužil, v konaní nebol preukázaný opak a žalovaný túto skutočnosť nerozporoval, preto súd

považoval uvedené za nesporné. Žalobca v žalobe uplatnenú pohľadávku vo výške 262,23 Eur nijako bližšie nešpecifikoval. Z prehľadu všetkých kreditných a debetných transakcií vyplýva, že všetky debetné transakcie tvoria splátky úveru, výbery hotovosti z bankomatov, platby kartou u obchodníka, úroky aj poplatky, a to nie v zanedbateľnej výške (napr. 26x poplatok za výber z bankomatu Euro region spolu vo výške 1.550,- Eur). Žalobca k žalobe predložil Sadzovník poplatkov bez určenia, aké konkrétne poplatky boli žalovanému účtované a sú súčasťou žalovanej sumy. Na základe skutkových tvrdení v žalobe, vykonaného dokazovania a s poukazom na ust. § 150 Civilného sporového poriadku súd dospel k záveru, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v súvislosti s povinnosťou, ktorú požadoval uložiť žalovanému, preto súd žalobu zamietol. Žalobca v žalobe neuviedol, čo konkrétne tvorí žalovanú sumu 262,23 Eur, ktorá má byť prekročením na účte žalovaného. Povinnosťou súdu nie je hľadať vo výpisoch z účtu medzi položkami transakcií sumy, ktoré žalovaný ako dlžník čerpal, resp. prekročil, a rovnako nie je povinnosťou súdu medzi položkami hľadať sumy, ktoré žalovaný vrátil a z ktorých súm a za aké obdobie si žalobca účtoval úrok a za aké úkony poplatky. Podporne v tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co/117/2018. Uviedol, že nevyzýval žalobcu na doplnenie žaloby postupom podľa § 129 CSP, nakoľko táto obsahuje všeobecné náležitosti v zmysle § 127 ods. 1 CSP ako aj náležitosti podľa § 132 CSP. Žalobca špecifikoval akú povinnosť požaduje žalovanému uložiť aj opísal rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých túto povinnosť požaduje. Vzhľadom na princípy uplatňované v rámci sporového konania (rovnosť strán, nestrannosť súdu) súd ani nemohol vyzvať žalobcu na splnenie povinnosti tvrdenia a predloženie dôkazov, na základe ktorých mu bude v spore vyhovené. Z hľadiska obsahu bola žaloba spôsobilá na prejednanie a rozhodnutie o nej napriek tomu, že sa po vykonanom dokazovaní a posúdení veci ukázalo, že žalobca v žalobe neuviedol všetky rozhodujúce skutočnosti, od ktorých odvodzoval svoje uplatnené právo a práve ich absencia viedla k zamietnutiu jeho žaloby. Zároveň súd konštatoval, že žalobca netvrdil ani nepreukázal zánik rámcovej zmluvy, a preto má súd za to, že zmluvný vzťah naďalej trvá (nebol preukázaný opak). Súčasťou rámcovej zmluvy sú aj VOP vopred pripravené právny predchodcom žalobcu, podľa ktorých (bod 3.3 písm. m/ VOP) majiteľ účtu je povinný prekročenie vyrovnať bez zbytočného odkladu, najneskôr do 30 kalendárnych dní od jeho vzniku. Žalobca netvrdil ani nepreukázal, že by on alebo jeho právny predchodca vyzval žalovaného na úhradu dlhu, prekročenia (pred podaním žaloby na súd) a že by žalovaný napriek výzve dlh nevyrovnal, preto sa žaloba javila ako predčasne podaná. Záverom a okrajovo súd prvej inštancie poznamenal, že odčítaním poplatkov za výber z bankomatov v celkovej výške 1.550,- Eur, ktoré súd vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku, od všetkých debetných transakcií by spôsobilo, že na účte žalovaného nevznikne prekročenie. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že v spore úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal, nakoľko mu preukázateľne žiadne trov nevznikli.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, pričom rozsudok napadol v celom rozsahu. Odvolanie podal s poukazom na danosť odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, h/ a f/ Civilného sporového poriadku. Uviedol, že má za to, že v žalobe dostatočne špecifikoval uplatnený nárok a jasne tiež preukázal, čo tvorí žalovanú istinu. Žalovaná istina vo výške 262,23 Eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného, pričom žalobca v článku 2 žaloby uviedol v tabuľke prehľadný rozpis všetkých obrátov na účte žalovaného, z ktorého jednak vyplývajú všetky debetné, ako všetky kreditné operácie na účte žalovaného s doloženými výpismi z účtu bol preukázaný druh ako aj výška jednotlivých obrátov na účte, ktoré korešpondujú s prehľadom uvedeným v tabuľke v článku 2 žaloby. Žalobca má tak za to, že pokiaľ súd považoval žalobu za neúplnú a považoval za potrebné objasniť niektoré skutočnosti tak, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie v zmysle § 129 CSP. Z gramatického výkladu predmetného ustanovenia totiž vyplýva, že v prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzve na doplnenie alebo opravu takéhoto podania. Súd však žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, hoci mu neboli zrejme všetky skutočnosti, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Keďže súd prvého stupňa rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická možnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania žalobcom, uplatňovaných nárokov, súd takýmto postupom, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/33/2017-53 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline 11Co/157/2018 zo dňa 28. 08. 2018. Taktiež poukázal na niektoré uznesenia Krajského súdu Košice a Krajského súdu Banská Bystrica, Nitra, Bratislava, Trnava. Vzhľadom na

uvedené a s poukazom k možnosti žalobcu vyjadriť sa k ďalším tvrdeniam súdu žalobca uviedol, k účtovaným poplatkom popis názvu a charakteru jednotlivých účtovaných poplatkov. K zániku zmluvy a výzve žalovaného na úhradu dlhu uviedol, že na prekročenie, ako aj na vzniknutý dlh bol žalovaný upozorňovaný prostredníctvom jednotlivých výpisov z účtu, z ktorých bola zrejma i konkrétna výška dlhu. Výpisy z účtu boli žalovanému doručované prostredníctvom systému elektronického bankovníctva. Žalovanému boli doručované aj upomienky s upozornením na vznik prekročenia a jeho výške, ktoré boli taktiež doručované prostredníctvom systému elektronického bankovníctva. Keďže žalovaný počas celého súdneho konania nenamietal doručovanie dokumentov do svojho e-bankingu, považuje žalobca ich doručovanie za skutočnosť, ktorá nie je medzi stranami sporná. Ďalej žalobca poukázal na článok 3 bod 3.1 písm. e) VOP, podľa ktorého je majiteľ účtu povinný dodržiavať stanovenú výšku minimálneho kreditného zostatku na bežnom účte po celú dobu trvania zmluvného vzťahu, inak je banka oprávnená zmluvu o bežnom účte vypovedať s okamžitou platnosťou. Vzhľadom na uvedené, právo na odstúpenie je právom žalobcu a nie jeho povinnosťou. Skutočnosť, že túto možnosť nevyužil, nie je možnú mu pripísať v neprospech, a to aj s ohľadom, že rovnakú možnosť, teda ukončiť zmluvný vzťah mal aj žalovaný. Prvostupňový súd totiž nevzal pri rozhodovaní do úvahy tie skutočnosti, že žalobcovi ako banke by mohlo byť oprávnené vyčítané zo strany klienta, že mu bol jednostranne zrušený účet, čo sa bežne v bankovej praxi stáva a v zmysle zmluvnej dokumentácie bol žalovaný ako majiteľ účtu oprávnený jednostranne iniciovať zrušenie predmetného účtu. Závery prvostupňového súdu, tak úplne opomínajú práva a povinnosti žalovaného, keďže žalovaný mal počas celej doby vedenia účtu možnosť uplatniť svoje právo na vypovedanie predmetnej zmluvy a iniciovať tak zatvorenie účtu zo svojej strany. Zodpovednosť za vznik dlhu nemožno prenášať na žalobcu, ktorý si plnil svoje záväzky zo zmluvného vzťahu so žalovaným, ktorý naopak svoje záväzky porušil. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že je jeho odvolanie dôvodné a navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a zároveň aby žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov prvoinštančného konania aj odvolacieho konania v rozsahu 100 % vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Odvolanie žalobcu bolo doručené žalovanému fikciou doručenia dňa 08. 10. 2019. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti v napadnutom výroku potvrdil. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca, žalovaný odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na základe podaného odvolania žalobcu tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutiu náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody žalobcu uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozsudku vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia

opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

8. Z predloženého spisového materiálu, predovšetkým zo žaloby žalobcu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 262,23 Eur s príslušenstvom, pričom v žalobe uviedol, že žalovaná istina 262,23 Eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného. Súčet kreditných a súčet debetných položiek za príslušné obdobie je v úvode každého jednotlivého výpisu z účtu žalovaného. V žalobe taktiež žalobca uviedol, že na základe zmluvy právny predchodca žalobcu zriadil a viedol pre žalovaného bežný účet IBAN č. F a poskytoval mu služby súvisiace s vedením účtu s možnosťou poskytnutia úverového rámca k predmetnému účtu formou povoleného prečerpania, ktorú však žalovaný nevyužil. Z prehľadu obrátov poskytnutých žalobcom priamo v žalobe vyplýva, ako už bolo uvedené vyššie, že žalovaná suma predstavuje rozdiel medzi debetnými a kreditnými obratmi, t. j. stav, kedy sa žalovaný i napriek nezvolenej možnosti povoleného prečerpania dostal do debetu vo výške 262,23 Eur, avšak z čoho konkrétne, z akých položiek či poplatkov uvedená suma pozostáva, to žalobca v žalobe bližšie neuviedol, nešpecifikoval. Odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že žalobca podal na všeobecnom súde žalobu, z ktorej vyplývalo akého nároku sa žalobca domáha, uvedené podanie obsahovalo všeobecné náležitosti žaloby v zmysle § 127 Civilného sporového poriadku, ako i osobitné náležitosti žaloby v zmysle § 132 CSP, čo však nemožno zamieňať s predpokladom a podmienkou úspešnosti žaloby, že v žalobe obsiahnuté tvrdenia a návrh (výroku súdneho rozhodnutia) na uloženie povinnosti bol žalobcom dostatočne tvrdený, špecifikovaný a preukázaný.

9. Žalobca v žalobe uviedol iba celkovú sumu debetného zostatku (bez deklarovanej dohodnutej zmluvnej možnosti povoleného prečerpania klienta) bez toho, aby zdôvodnil výšku a opodstatnenosť jednotlivých nárokov, neuviedol a dôkazmi nepreukázal, v čom majú konkrétne poplatky účtované zo strany žalobcu základ a oporu, v čom dôsledku nebolo možné posúdiť ich oprávnenosť, dovolenosť a správnosť výšky. Povinnosťou žalobcu je v zmysle Civilného sporového poriadku opísať, uviesť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Povinnosťou súdu je potom potvrdiť, či tvrdené skutočnosti majú oporu v označených a predložených dôkazoch. Nie je však povinnosťou súdu bez akejkoľvek aktivity žalobcu hľadať a pátrať po tom, či a ktorý dôkaz konkrétny čiastkový nárok žalobcu preukazuje a v akej výške. V zmysle zásad Civilného sporového poriadku, kedy neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena má pre žalobcu za následok stratu sporu, nemôže byť povinnosťou súdu vyzývať žalobcu na splnenie týchto zo zákona vyplývajúcich povinností. Keďže nedostatočné zdôvodnenie opodstatnenosti žalovaného nároku a jeho nepreukázanie nebráni pokračovaniu v konaní na základe takejto žaloby, nejde o procesnú vadu žaloby, ale od uvedeného závisí úspech žaloby samotnej.

10. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobca namieta, že pokiaľ súd prvej inštancie považoval celkovo alebo v časti žalobu žalobcu za neurčitú, resp. nezrozumiteľnú, mal súd vyzvať žalobcu v zmysle § 129 CSP na jej doplnenie, odvolací súd k uvedenému uvádza, že v zmysle § 132 ods. 1 CSP sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Uvedené zákonné ustanovenie nie je možné vykladať spôsobom, ako v podanom odvolaní naznačuje žalobca. Žaloba žalobcu nebola pri jej podaní na všeobecný súd nesprávna, neúplná alebo nezrozumiteľná, a preto nebol dôvod na postup podľa § 129 CSP, ako to tvrdí žalobca. Úlohou žalobcu bolo predložiť dôkazy o svojich tvrdeniach, čo však žalobca neurobil v takom smere, že by z tvrdení obsiahnutých v žalobe v spojitosti s konkrétne označenými (žalobcom) listinnými dôkazmi bola preukázaná opodstatnenosť jednotlivých čiastkových, žalobcom uplatňovaných nárokov, ktoré spolu predstavujú celú žalovanú sumu. V žiadnom prípade nebolo úlohou súdu vyzývať žalobcu na preukázanie svojich tvrdení, nakoľko táto povinnosť žalobcovi vyplýva priamo zo zákona, konkrétne z ust. § 132 CSP. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany sporu označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené procesné povinnosti, teda povinnosť tvrdenia aj dôkazná povinnosť vyplývajú stranám sporu z ustanovení Civilného sporového poriadku a ich nedodržanie nie je procesne sankcionované, môže sa však nepriaznivo prejavíť vo veci samej a to negatívnym, zamietavým rozhodnutím o žalobe vo veci samej. Iba ak žalobca v konaní unesie dôkazné bremeno ohľadom celého žalovaného návrhu, je možné žalobe vyhovieť, ak však dôkazné bremeno neunesie, je uvedené dôvodom pre zamietnutie žaloby.

11. Z uvedeného je jednoznačne možné ustáliť, že nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyzývať žalobcu na doplnenie alebo opravu jeho žaloby tak, ako to tvrdí v podanom odvolaní žalobca. Bolo právo povinnosťou žalobcu preukázať oprávnenosť svojho nároku a o tvrdených skutočnostiach predložiť i dôkazy. Keďže uvedené žalobca nesplnil, súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu zamietol. S poukazom na uvedené dôvody, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku, ktorým súd žalobu zamietol, potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 ako vecne správny.

12. Ako výrok závislý preskúmal súd prvej inštancie i výrok o trovách konania, t. j. druhý výrok rozsudku, ktorým súd žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ust. § 255 ods. 1 a s odôvodnením, že v spore úspešnému žalovanému preukázateľne žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd v tejto čiastkovej otázke konštatuje, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil celkový procesný úspech žalovaného v konaní (ktorý zodpovedá procesnému neúspechu žalobcu v celom rozsahu, keďže žalobe nebolo ani čiastočne vyhovené), avšak vzhľadom na skutočnosť, že zo spisu vyplýva, že žalovanému v súvislosti s konaním pred súdom žiadne trovy nevznikli, súd prvej inštancie správne inak procesnej úspešnej strane sporu nárok náhradu trov konania nepriznal.

13. Z rovnakých dôvodov odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania a to s poukazom na ust. § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, kedy v odvolacom konaní iniciovanom žalobcom nebol žalobca úspešný ani v časti, a teda procesne úspešnou stranou sporu bol v celom rozsahu žalovaný. Tomuto však v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy (trovy právneho zastúpenia, súdny poplatok, iné hotové náklady) nevznikli, a preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

14. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).